

INDRUKKEN HOOFDREDACTEUR

EEN HONDERDJARIGE

„Woord en Daad” geeft in zijn laatste nummer een interessant artikel over het honderdjarig bestaan van de Nederlandsche Zondagsschool.

Het lijkt mij zeer goed gedacht, dat op het oogenblik in ons gansche land, door Christenen van alle richtingen, de groote dingen herdacht worden, die God gedaan heeft gedurende honderd jaar in betrekking tot den Zondagschoolarbeid.

Prof. Grosheide maakt in het laatste nummer van de „Heraut” de opmerking, dat in Gereformeerde kringen nog niet heel veel gehoord is van de viering van het eeuwfeest der Zondagsschool. En toch lijkt het mij van buitengewoon veel gewicht, dat dit geschiedt door alle Christelijke kringen. Door samenkomsten, misschien ook met ouders en kinderen, door drukpers en radio, door boekjes en liederen. De aandacht moet in deze weken alom gevestigd worden op wat een eeuw lang door zoo vele duizenden Christenen in ons vaderland is geschied: de kleinen tot Jezus leiden. En dit in de vaste overtuiging, dat het geloof nooit te veel kan verwachten. Met het vertrouwend gebed, dat het aantal van hen, die in onze Zondagsscholen werkzaam zijn, en der kinderen, die ze bezoeken, in de nieuwe eeuw, die we zijn ingetreden, moge verdubbelen.

De Nederlandsche Zondagsschoolvereniging heeft een goed werk gedaan, met ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan der Zondagsschool ook twee boekjes te doen verschijnen: „De klokkenluiders” voor kinderen boven de acht jaar, door mevrouw Norel-Straatsma; „De gedroogde appeltjes” voor de kleintjes, door den heer Van de Hulst. Beide boekjes, eenvoudig en natuurlijk geschreven, zullen zeker bij de jeugd een goede ontvangst vinden, en hun een indruk geven van den zegen, die op het Zondagsschoolwerk heeft gerust en rust. In het blaadje: „De Vriend der Zondagsschool” schreef de heer Bijlsma een heel aantrekkelijk stukje over dit wonder van God, onder den titel: „Een sprookje?” Het tijdschrift „Kind en Zondag” gaf een keurig nummer uit, geheel gewijd aan het honderdjarig herdenkingsfeest.

Laten we toch allen eendrachtig deze herdenking aangrijpen, om op de groote beteekenis te wijzen van de Zondagsschool; gedachtig aan het woord van Ds Tazelaar: „Ze is het beste middel tot Evangelisatie.”

HERFSTTINTEN

Een late zonnestraal schoot door de takken,
bleef even hangen op een bladerbos
dat, half vertrappt, goudgeel lag op het mos:
herfsttinten in de open zonnevlakken.

De wind schudt zacht de laatste blaären los,
die stoeiende elkander willen pakken;
de boomen, die in 't spel zich trotsch verstrakken,
staan roerloos in het stil, ontroonde bosch.

Bij 't ritselen der droge, dorre blad'ren
klinkt nóg een herfstgeluid, een vog'lenklacht,
hij wiegelt op een kale tak; en onverwacht
komt stil de grijze schemering nad'ren.

Rie Draak-Groenveld

ZIJ, DIE VOOR ONS SCHRIJVEN . . .

42

Wie voor een of ander blad schrijft, wordt geacht, dat blad en zijn lezers daarmee een dienst te bewijzen. Dat kan inderdaad het geval zijn. Maar bij „Timotheüs” is het hoogstens een halve waarheid. Ik heb geen ander bewijs dan mijn eigen ervaringen — doch durf wel de tolk van menig ander medewerker zijn, als ik zeg, dat het schrijven voor „Timotheüs” herhaaldelijk een zegen afwerpt voor hen, die er in schrijven, omdat het blad niet loslaat en niet loslaten wil het pand, dat ook zijn naamgenoot toebetrouwd was.

In de badplaats Ems, waar Keizer Wilhelm I zoo gaarne toefde, is een gedenktafel met deze woorden:

„Hier wo so oft er von Thaten geruht um zu Thaten zu schreiten.”

Dat is de rust in hooger licht! Geen verloren tijd, maar verzameling van nieuwe kracht voor de taak, door God ons op de schouders gelegd.

Zoo trok de Heere Jezus Zich terug in de stilte.

Dat is de beteekenis van den rustdag — de waarde ook van prediking en Zondagslectuur. Rust, die bekwaam maakt tot nieuwen arbeid, die sterkt voor den nieuwen strijd.